

Sygn. akt **XX GC 79/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Baran
Protokolant:	sekr.sądowy Hanna Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **B. G. K. B. Sp.j. w W.**

przeciwko **Ogólnokrajowej Spółdzielni (...) w W.**

o zapłatę

orzeka:

1. oddala powództwo;
2. zasądza od powoda (...) B. G., K. B. Sp.j. w W. kwotę 7 217 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Agnieszka Baran

Sygn. akt XX GC 79/13

UZASADNIENIE

Powódka - (...) B. G., (...) spółka jawna z siedzibą w W. (dalej jako: powódka) wniosła pozew o zapłatę kwoty (...) zł przeciwko Ogólnokrajowej Spółdzielni (...) w W. (dalej jako: Spółdzielnia (...)). Wyjaśniła, że świadczyła na rzecz pozwanego usługi gastronomiczne w postaci przygotowywania posiłków dla gości Hotelu (...) w W., którego właścicielem jest pozwany. Powód przygotowywał śniadania dla gości hotelowych. Pozwany nie uiścił należności za okres od 30 czerwca 2011 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. wynikających z wystawionych faktur VAT. Żądna pozwem kwota stanowi wynagrodzenie za wskazane usługi świadczone za okres od 30 czerwca 2011 roku do 31 grudnia 2012 roku (pozew k. 4-9).

W piśmie z dnia 11 lutego 2013 roku, powódka sprecyzowała powództwo, w ten sposób, że wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej spółdzielni kwoty 1 180 831,84 zł wraz z odsetkami wyliczonymi od kwot i za okres wskazany w pozwie. W piśmie wskazała, wyjaśniła, że pozwana spółdzielnia dokonała wpłat części należności dochodzonych pozwem (pismo powódki k. 55-60).

Pozwana - (...) Spółdzielnia (...) w W. (dalej jako: pozwana spółdzielnia), w odpowiedzi na pozew z dnia 29 kwietnia 2013 r. wniosła o odrzucenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Spółdzielnia (...) wskazała, że w zawartej

umowie dzierżawy z dnia 30 kwietnia 2002 r. strony uzgodniły, że ewentualne spory na tle niniejszej umowy rozstrzygać będzie sąd właściwy dla Wyzdierżawiającego oraz Sąd Polubowny określony w § 4 ust. 2 umowy to jest Sąd Polubowny działający przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w W.. Powołując się na treść art. 1165 § 1 k.p.c. pozwana spółdzielnia wskazała, że w przypadku zapisu na sąd polubowny sąd odrzuca pozew na zarzut pozwanego zgłoszony przed wdaniem się w spór. Ponadto pozwana wskazała, że powódka nie udowodniła, że faktycznie świadczyła na rzecz pozwanej spółdzielni jakiegokolwiek usługi gastronomiczne. Zarzuciła, że wystawione przez powódkę faktury VAT nie zostały podpisane. Sam dokument nie stanowi dowodu na to, że usługa wymieniona w tytule faktury została faktycznie wykonana i zaakceptowana przez wpisanego na fakturze nabywcę. Ponadto faktury dotyczą zapłaty za przygotowanie śniadań, ale nie wskazano za jaki okres została wystawiona oraz jak została ustalona i z czego wynika ilość śniadań wykazana w tym dokumencie. Niektóre z faktur obejmują usługę gastronomiczną, lecz powódka nie wykazała kto i kiedy daną usługę zamówił i czego ona dotyczyła. Pozwana spółdzielnia zgłosiła również zarzut potrącenia kwoty 116.250,50 zł z tytułu bezumownego korzystania z klubu nocnego w okresie od 01 września 2010 r. do 31 maja 2011 r. Należność ta została obliczona przez pozwaną spółdzielnię poprzez pomnożenie powierzchni $430 \text{ m}^2 \times 29,90 \text{ zł brutto/m}^2 \times 4 \text{ miesiące} = 51.428,00 \text{ zł}$, $430 \text{ m}^2 \times 30,15 \text{ zł brutto/m}^2 \times 5 \text{ miesięcy} = 64.822,50 \text{ zł}$ przy uwzględnieniu stawki podatku VAT 22 % i 23% (odpowiedź na pozew k. 106-108).

W piśmie z dnia 10 lutego 2014 roku, powódka podniosła, że roszczenie dochodzone w niniejszym pozwie dotyczy umowy z dnia 30 kwietnia 2002 r. Wskazała, że po otrzymaniu spornych faktur pozwana spółdzielnia nie kwestionowała ani pod względem rzetelności, ani autentyczności ich zapisów, nie uczyniła tego również po otrzymaniu wezwania do zapłaty. Powódka podniosła ponadto, iż w dniu 01 września 2010 r. strony podpisały aneks nr (...) do umowy dzierżawy z dnia 30 kwietnia 2002 r., co było jednoznaczne z wyłączeniem z dzierżawy lokalu (...). Zarzuciła pozwanej brak udowodnienia faktu, że powódka korzystała z (...) w okresie kolejnych 9 miesięcy (pismo powódki z dnia 10 lutego 2014 roku k. 189-193).

Na rozprawie w dniu 08 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał postanowienie w niniejszej sprawie, w którym oddalił wniosek strony pozwanej o odrzucenie pozwu. (k. 151).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 kwietnia 2002 r. Ogólnokrajowa Spółdzielnia (...) w W. zawarła z powódką działającą wówczas pod firmą (...), B., (...) spółka jawna w W. umowę dzierżawy kompleksu gastronomicznego wraz z wyposażeniem, obejmującego restaurację, zaplecze kuchenne, salę bankietową, barek w hallu recepcyjnym, korytarze, wc, klatki schodowe, zaplecze magazynowe, klub nocny oraz pozostałe powierzchnie dodatkowe. Na dzierżawionej powierzchni powódka miała prowadzić działalność gastronomiczną – rozrywkową z przeznaczeniem dla gości hotelowych i osób trzecich. Zakres obowiązków, zasady współpracy, cenę i sposób rozliczania pomiędzy stronami usług gastronomicznych, świadczonych przez powódkę na rzecz gości hotelowych, w ramach usługi noclegowej miał określać załącznik nr 5. W § 4 ust. 2 przedmiotowej umowy strony ustaliły, że w wypadku nie spełnienia przez Dzierżawcę standardu usług gastronomicznych przewidzianych w § 4 ust.1 umowy, wydzierżawiający wezwie Dzierżawcę do usunięcia uchybień we wskazanym przez siebie terminie, zaś w razie trwającego sporu w przedmiocie usług gastronomicznych strony poddały się rozpoznaniu przez Sąd Polubowny działający przy w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w W.. W § 14 omawianej umowy strony ustaliły, że ewentualne spory na tle niniejszej umowy rozstrzygać będzie sąd właściwy dla siedziby Wyzdierżawiającego oraz Sąd polubowny określony w § 4 ust. 2 umowy (umowa dzierżawy z dnia 30 kwietnia 2002 r. k. 94 i k. 288-291).

W załączniku nr 4 do ww. umowy strony ustaliły standardy eksploatacyjne dla zakładów gastronomicznych (...). Załącznik ten określał m.in. wymogi co do wystroju sal konsumenckich, strojów personelu powódki itp. (załącznik nr 4 do umowy k. 291v-293v).

Na podstawie załącznika nr 5 do przedmiotowej umowy dzierżawy strony ustaliły godziny pracy kompleksu gastronomicznego i wydawania śniadań hotelowych od godz. 7.00 do 10.00. Zgodnie z treścią punktu 6. Załącznika nr 5, podstawą wydania śniadań miały być pisemne zlecenia recepcji lub rezerwacji hotelowej, przekazane dzierżawcy

(powódce) do godziny 22.00 w dniu poprzedzającym usługę. W punkcie 10. omawianego załącznika do umowy strony ustaliły, że rozliczenia za wydane przez powódkę śniadania hotelowe dokonywane będą do 10-tego dnia każdego miesiąca po powstaniu zobowiązania. Kwota odpłatności za wydane śniadania zostanie ustalona na podstawie ilości wydanych śniadań przez Dzierżawcę, pomnożonej przez cenę śniadania wynikającą z decyzji cenowych Wyzierżawiającego (aneks nr (...) do umowy dzierżawy z dnia 30 kwietnia 2002 r. k. 294).

Od momentu zawarcia przedmiotowej umowy, współpraca stron w zakresie świadczonej przez powódkę usługi wydawania śniadań przebiegała w sposób opisany w załączniku nr 5 do umowy. W dniu poprzedzającym wykonanie usługi kelner pobierał z recepcji hotelu pozwanej spółdzielni listę gości, którzy wykupili śniadanie i którym następnego dnia śniadanie było wydawane. Na koniec miesiąca przedstawiciel powódki wspólnie z kierownikiem recepcji dokonywali weryfikacji ilości wydanych śniadań i na tej podstawie oraz w oparciu o ustaloną przez strony cenę, powódka wystawiała faktury VAT. Na podstawie osobnych ustaleń i zamówień składanych przez pozwaną spółdzielnię powódka świadczyła również inne (poza śniadaniami) usługi gastronomiczne. Były to np. bale, czy indywidualne spotkania dla gości prezesa pozwanej spółdzielni (zeznania świadka I. K. k. 295-296, przesłuchanie B. G. k. 352 – 355).

W okresie począwszy od dnia 30 czerwca 2011 r. powód wystawił na rzecz pozwanego faktury VAT o numerach: (...) na kwotę 162.300 zł, (...) /T. na kwotę 116.300 zł, (...) /T. na kwotę 213.640 zł, (...) /T. na kwotę 173.000 zł, (...) /T. na kwotę 162.100 zł, (...) /T. na kwotę 104.080 zł, korekta (...) /T. na kwotę 2.825 zł, (...) /T. na kwotę 9.550 zł, (...) /T. na kwotę 54.020 zł, (...) /T. na kwotę 58.340 zł, (...) /T. na kwotę 13.050 zł, (...) /T. na kwotę 169.800 zł, (...) /T. na kwotę 147.120 zł, (...) /T. 231,75 zł, (...) /T. na kwotę 79.200 zł, (...) /T. na kwotę 240 zł. Wymienione dokumenty zostały podpisane przez wystawcę. W rubryce dotyczącej wykonanej usługi lub sprzedanego towaru oznaczono odpowiednio: „śniadania 23%”, „śniadanie 8%” albo „usługa gastr. 8%”, „usługa gastr. 23%”. W dokumentach tych nie oznaczono ilości wydanych śniadań, nie wskazano kosztu jednego śniadania. Ponadto uogólniono wartości świadczonych innych usług określając je jako usługi gastronomiczne. (faktury VAT k. 35 – 50)

W dniu 01 września 2010 r. pozwana spółdzielnia zawarła z powódką aneks nr (...) do umowy z dnia 30 kwietnia 2002 r. W dokumencie tym strony zmieniły treść uprzednio zawartej umowy i oświadczyły, iż w związku z niemożliwością korzystania z Klubu (...) po awarii hydraulicznej zmniejsza się powierzchnię ogólną kompleksu gastronomicznego o 430 m² do wielkości 1.504,31 m² i kwotę czynszu do wartości 36.871,70 zł netto. Postanowienia niniejszego aneksu miały obowiązywać od dnia 01 września 2010 r. (aneks nr (...) z dnia 01.09.2010 r. k. 194)

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd Okręgowy na podstawie wyżej powołanych dokumentów. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów, ani ich treści (w tym zgodności złożonych odpisów z istniejącymi oryginałami), a wobec tego nie budziły również wątpliwości Sądu.

W ocenie Sądu pozostałe, nie powołane wyżej dokumenty, nie stanowią dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Dotyczy to na przykład korespondencji mailowej stron postępowania prowadzonej w okresie od października do grudnia 2013 roku, złożonej przy piśmie powódki z dnia 10 lutego 2014 roku. Dotyczy ona bowiem okresu nie objętego żądaniem pozwu i odnosi się wyłącznie do toczących się między stronami rozmów ugodowych. Ponieważ korespondencja ta nie była kierowana do Sądu, nie stanowi ona stanowiska procesowego strony pozwanej i nie ma wpływu na treść rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Również zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy są – w ocenie Sądu – dokumenty złożone przy piśmie pełnomocnika powoda z dnia 29 kwietnia 2014 roku dotyczące kwestii podatku VAT w odniesieniu do spornych faktur wystawionych przez powódkę na rzecz pozwanej spółdzielni.

W ocenie Sądu wiarygodny dowód w niniejszej sprawie stanowią zeznania świadka A. K.. Opisane przez nią zasadny współpracy stron postępowania znajdują potwierdzenie w treści zawartej przez strony umowy oraz w przesłuchaniu przedstawicielki powódki. W ocenie Sądu zeznania tego – podobnie jak przesłuchanie B. G. – mają jedynie ogólny charakter. Nie sposób na ich podstawie ustalić ilości śniadań wydanych przez powódkę w okresie wskazanym w pozwie. Nie można również ustalić ceny ustalonej przez strony za jedno wydane przez powódkę śniadanie. Świadek

A. K. zeznała, że wedle jej wiedzy cena jedna jednego śniadania wynosiła 20 zł. Świadek nie stwierdziła tego jednak z całą pewnością.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka G. D., bowiem w piśmie z dnia 14 kwietnia 2014 roku (k. 307) pełnomocnik pozwanego cofnął wniosek o przesłuchanie tego świadka.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził zapłaty należności za śniadania wydawane gościom w restauracji mieszczącej się w hotelu należącym do pozwanej spółdzielni oraz inne świadczone na jej rzecz usługi gastronomiczne. Roszczenie to powódka wywodziła z umowy dzierżawy zawartej w dniu 30 kwietnia 2002 r. oraz wystawionych faktur VAT. Powód wskazał, że współpraca stron opierała się na wieloletnim doświadczeniu. Podkreślił, że do roku 2011 nie miał problemów z akceptacją wystawianych faktur za świadczone usługi. Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje okoliczność, że umowa dzierżawy została zawarta przez strony niniejszego postępowania. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie (w szczególności zeznania świadka i przesłuchanie przedstawicielki powódki) pozwala na ustalenie, że – co do zasady – w okresie wskazanym w pozwie – powódka świadczyła na rzecz pozwanej spółdzielni wymienione wyżej usługi gastronomiczne.

W ocenie Sądu jednak materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie pozwala na uwzględnienie powództwa w całości ani nawet w części. Na podstawie zeznań świadka i przesłuchania B. G. nie można ustalić ilości śniadań wydanych przez powódkę gościom hotelu pozwanej spółdzielni w okresie wskazanym w pozwie. W świetle art. 6 k.c. – to powódka – jako żądająca zapłaty za tę usługę winna udowodnić że w powołanym przez nią okresie świadczyła usługę w konkretnym rozmiarze. Pomimo, iż z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że wydana przez powódkę ilość śniadań odpowiadała liście gości pobranej z recepcji hotelu, takie listy gości (przekazane powódce) nie zostały złożone do akt sprawy. Nie zostały również złożone dokumenty (o których mówiła zarówno świadek jak i B. G.) powstałe w wyniku weryfikacji ilości gości (i wydanych śniadań) sporządzone przez przedstawicieli stron na koniec każdego miesiąca.

Okoliczności niniejszej sprawy nie pozwalają również na ustalenie w jakim rozmiarze w okresie wskazanym w pozwie powódka świadczyła na rzecz pozwanej spółdzielni inne usługi gastronomiczne. Podczas przesłuchania w charakterze strony B. G. wymieniała rodzaje innych usług gastronomicznych (poza śniadaniami). Z przesłuchania tego nie wynika jednak czy te usługi świadczone były także w okresie wskazanym w pozwie, czy też w okresach wcześniejszych. Z przesłuchania nie wynika także np. ilość bali (bądź innych imprez) czy też ilość wizyt gości prezesa spółdzielni podczas których obsługę gastronomiczną zapewniała powódka. Sama przedstawicielka strony powodowej podczas zeznań wskazał, że na każde zlecenie czy usługę posiadała zamówienie wystawione na właściwym druku bądź informację przesłaną za pomocą poczty elektronicznej.

Powyższe okoliczności w połączeniu z kategorycznym zakwestionowaniem twierdzeń powódki przez pozwaną spółdzielnię, wskazuje na to, że powództwo jest niewodnione nawet co do zasady.

W ocenie Sądu także wysokość żądania pozwu nie została udowodniona w niniejszej sprawie. Na tę okoliczność powódka przedstawiła wyłącznie faktury VAT. Jest to jednak dokument pochodzący wyłącznie od powódki (faktury nie były nawet podpisane przez przedstawiciela pozwanej spółdzielni). Nie sposób zatem ustalić na jakiej podstawie powódka ustaliła konkretną cenę za poszczególne usługi świadczone na rzecz pozwanej. Zauważyć należy, że – jak wynika z treści pkt 10. Załącznika nr 5 do zawartej przez strony umowy, cena za śniadania miała być ustala w oparciu o decyzje cenowe Wydierżawiającego (pozwanej spółdzielni). W toku postępowania w niniejszej sprawie takie decyzje nie zostały złożone. Z treści § 7 ust. 2 zawartej przez strony umowy wynika natomiast, że warunki realizowania świadczeń usług gastronomicznych nie wymienionych w umowie dzierżawy z dnia 30 kwietnia 2002 roku ustalone będą

w odrębnej umowie. Taka umowa odnosząca się do innych usług nie została przedstawiona przez stronę powodową, zaś pozwana spółdzielnia kwestionowała stanowisko powoda w całości (w tym także co do wysokości żądania pozwu).

Wobec powyższego, powództwo jako nieudowodnione co do zasadny, jak i co do wysokości, podlegało w całości oddaleniu.

Z uwagi na niewykazanie zasadności żądania pozwu zbędne było badanie zasadności zarzutu potrącenia zgłoszonego w toku postępowania przez pozwaną spółdzielnię.

W tym miejscu dodatkowo należy wskazać, że – w ocenie Sądu – w świetle postanowień łączącej strony umowy nie ma podstaw do odrzucenia pozwu w niniejszej sprawie z uwagi na zapis na sąd polubowny. Wskazuje na to treść przepisu § 4 ust. 2 zawartej przez strony umowy z dnia 30 kwietnia 2002 roku oraz dalsze jej postanowienia. Zauważyć należy, że przepis ust. 2 paragrafu 4 przedmiotowej umowy dotyczy kwestii niespełniania przez Dzierżawcę (powódkę) standardu usług gastronomicznych i działań, do jakich podjęcia będzie uprawniona pozwana spółdzielnia w takim wypadku. Zdaniem Sądu spór powstały na tym tle został poddany przez strony postępowania pod rozstrzygnięcie Sądu Polubownego działającego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w W.. Stanowisku strony pozwanej, iż rozstrzygnięciu tego sądu strony poddały wszelkie spory, które mogłyby powstać w związku z realizacją umowy z dnia 30 kwietnia 2002 roku, przeczy także dalsza treść przedmiotowej umowy. W § 14 ust. 2 umowy strony postanowiły bowiem, że ewentualne spory na tle przedmiotowej umowy rozstrzygać będzie sąd właściwy dla siedziby Wydierżawiającego (pозwanej spółdzielni). Taki zapis wskazuje jednoznacznie, że nie wszystkie spory powstałe w związku z realizacją umowy z dnia 30 kwietnia 2002, strony niniejszego postępowania poddały pod rozstrzygnięcie sądu polubownego i spór niniejszy został poddany pod rozstrzygnięcie sądu powszechnego. Z tych przyczyn postanowieniem z dnia 8 października 2013 roku Sąd odmówił odrzucenia pozwu w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

W punkcie 2 Sąd orzekł o kosztach procesu zgodnie z przepisem art. 98 § 1 k.p.c.. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego zasądzone od powoda składają się kwota

7.217 zł obejmująca koszty zastępstwa procesowego (ustalone w oparciu o § 6 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...)) oraz kwota 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSO Agnieszka Baran